

"Corredoira" a l'eixida de Viduedo.

Portela, on ens llevàrem l'impermeable.

La vegetació és molt abundant com més va més, a mesura que avancem i sembla que tenim angoixa per arribar, però el camí es pla i sabem que ens espera el Cebreiro. Pareix una etapa del Tour de França, quan tots els ciclistes es mostren nerviosos abans de començar a pujar els ports dels Pirineus.

En arribar a Ambasmestas, deixem la N-VI a l'altura d'una gasolinera i seguim per l'antiga carretera, mentre podem veure com la N-VI comença a pujar pel port de Piedrafita. Però nosaltres continuem pel camí pla.

Arribem a Vega de Valcarce, llogaret força bonic, també amb alberg. Descansem una estona (fa ja dinou quilòmetres que caminem) i continuem.

De seguida arribem a Ruitelán, i una petita baixada ens porta fins a Las Herrerías. Ací el paisatge és quasi idíl·lic: tot verd, arbres pertot arreu, el riu Valcarce (d'aigües pures i cristal·lines), les vaques soltes pels camps o al mateix camí, el poble (on sembla que no hi ha arribat la civilització)...

Parem a esmorzar i refer les forces, que falta ens faran des d'ací fins al Cebreiro.

A l'eixida d'Herrerías, comença una pujada d'uns vuit-cents metres, no massa forta i per camí asfaltat. Tothom (com l'amic Ramón o el meu sogre Salvador) pregunta si ha començat ja la pujada, però una baixada per camí de ferradura ens diu que encara no és arribat el moment.

Després de creuar un pontet, al fons de la vall, i girar a l'esquerra, de sobte el camí s'empina com si d'una paret vertical es tractara.

La vegetació crea una coberta natural i no permet gràcies a Déu l'entrada de raigs solars. Però la humitat ambiental és elevada i molt prompte la suor ens amerarà fins al coneixement. El camí fa revolts i més revolts, i sembla que s'empina per moments.

El lloc és encisador, però volem arribar al final. Fins a La Faba hi ha dos quilòmetres i mig, però pareix que mai no s'hagen d'acabar. Veiem unes cases: ja som a La Faba.

Aquest llogaret, on el pendent se suavitza, té tres fonts. Una, a l'entrada; una d'altra al centre; i la tercera, a l'eixida. Posem el cap sota l'aigua a les tres i, a l'eixida, mentre ens refresquem, descansem una estona.

Comente als companys que la pujada és molt més suau a partir d'ací, però encara resten uns cinc-cent metres de pronunciada costera a la sortida de La Faba, la qual cosa fa que l'amic Ramón, dirigint-me la mirada, em pregunte: "Coño, ¿pero no había terminado la subida?"

Efectivament, la pujada, dolenta d'allò més, és més suau que abans. I arribem a Laguna de Castilla, últim poble de Castella-Lleó, llogaret molt petit, però amb un xicotet alberg: un petit descans i enfilem l'última pujada fins al Cebreiro.

A partir d'ací, la vegetació desapareix i, per moments, sembla que caminem cap al cel. Els esdeveniments es precipiten: apareix el molló que marca el límit de Galícia i ja s'albira el final de la pujada. Som a O Cebreiro!

El llogaret no és més que un conjunt de pallozas i diversos bars i restaurants que donen servei als nombrosos turistes que hi arriben.

O Cebreiro és un lloc amb certa màgia, on sembla que els esdeveniments es precipiten. Al centre del llogaret es troba la famosa església preromànica de Sta. Maria de O Cebreiro amb la bella imatge romànica (s. XII) de Sta. Maria de la Reial. A l'església es guarden també el calze i la patena (s. XII) que van donar lloc a un famós miracle (probablement ocorregut al principi del s. XIV): un camperol de la zona va acudir a escoltar missa al Cebreiro un dia de forta tempesta de neu, però el rector, menyspreant el sacrifici del camperol, es negà a oficiar la missa. En eixe moment, les espècies sacramentals es convertiren visiblement en el cos i la sang de Crist i quedaren arreplegades en la patena i el calze que, actualment, es conserven a l'església de Sta. Maria de O Cebreiro.

Des de la muntanya que domina el llogaret s'observen unes vistes impressionants. La posta de sol contemplada des de O Cebreiro és encisadora, i la pau i la tranquil·litat envolten aquest màgic llogaret.

Tots els dies, a les 20 h, hi ha missa i benedicció de pelegrins a l'església de O Cebreiro. És un dels moments en què recor-

Ermita preromànica del Xiprer (s. IX) a Samos.

Pont Aspera (Sarria).